

Tiên Nữ Giang Đâu Hồng

Chương 59 : Chương 59: Ngoại truyện 4: Tể Lam

Edit: Yunchan

Nửa đời trước của ta chưa từng không có được thứ gì.

Bất luận là tiền tài danh vọng, hay địa vị tiếng tăm.

Thân làm trưởng tử Yêu vương, khi ta còn là một con thuồng luồng lam nhỏ chưa thể biến hóa hình người, Phụ vương đã đưa toàn bộ người cá đẹp nhất ở Huyền hải tới, nuôi ở hồ Thủy Tiên ở trước điện. Đám người cá kia đều có bề ngoài nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ta cũng chán rất nhanh --- có xinh đẹp hơn nữa, thì cũng có lúc nhìn chán.

Chẳng qua ta cũng không đuổi bọn họ đi ngay lập tức, vì ta phát hiện lúc bọn họ khóc nước mắt sẽ hóa thành trân châu, hạt châu kia rất ư xinh đẹp. Thế nên ta hay quất roi vào chúng, chờ chúng rơi lệ, sau đó dùng đồng hạt châu xâu thành rèm treo trong phòng ngủ.

Ta thích nhìn kẻ yếu run rẩy, cảm giác này khiến ta thư thái.

Theo số tuổi ngày một lớn lên, Phụ vương cũng ngày một long sủng ta hơn.

Ai ai cũng nói ta được Phụ vương chân truyền toàn bộ, bất kể là tướng mạo hay tính tình đều chính xác là phiên bản trẻ của ông: “Yêu vương đời tiếp theo, ngoài ngài ra không còn ai vào đây nữa.”

Tất cả yêu nhân đều nói với ta như thế.

Giống phụ vương chẳng có gì không tốt, ông rất anh tuấn, cũng rất có quyền lực, cả đời cưới rất nhiều rất nhiều vợ, chẳng ai biết người ông yêu nhất là ai, bởi vì người Yêu giới vốn không coi trọng tình yêu độc nhất.

“Sau này con cưới vợ, nhất định phải tìm người nghe lời con tuyệt đối.”
Mẫu thân đã căn dặn ta như vậy: “Nếu cô ấy yêu con, thì bất cứ chuyện

gì cũng coi con là trung tâm, cam tâm tình nguyện hi sinh và kính dâng cho con, vị trí Yêu hậu sau này ngàn vạn lần không thể để một người ghen ghét đổ ky ngòi vào, con phải ghi nhớ kỹ.”

Ta gật đầu, bước ra ngoài.

Về sau ta gặp một tiên nữ mặc hồng y ở Cảnh Thái cốc, cô ta đẹp tới nỗi ta nhất thời quên cả hít thở.

“Tiểu tử, ngươi biết cái gì là yêu không?” Tiên nữ hỏi ta một vấn đề kỳ quái.

“Có vậy mà ngươi cũng không biết!” Ta cố tình khoe cái móng đẹp của mình trước mặt cô ta: “Yêu là kính dâng! Yêu là hi sinh! Yêu là dành cho!”

“Nếu không có hi sinh, thì không tính là yêu sao?” Ánh mắt của cô ta có hơi dao động.

“Đương nhiên không tính!” Ta khinh bỉ: “Mẹ ta nói, cưới vợ phải tìm một người nghe lời ta tuyệt đối, không rời không bỏ ta, tất cả đều lấy ta làm trung tâm! Đó mới là tình yêu!”

Cô ta trầm mặc, không nói gì.

Ngươi xem ngươi xem, dù đẹp cỡ này, cũng có lúc đầu óc đần độn.

Vì vậy ta không thích mỹ nhân gì cả, ta chỉ thích bản thân thôi.

Ta ngày một lớn lên, cuối cùng thời điểm làm lễ đội mũ(*) chọn hôn cũng đến.

(*) Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ.

Yêu giới tuyển rất nhiều mỹ nhân, nhưng ta lại chướng mắt tất cả — thậm chí họ còn không đẹp bằng một đầu ngón tay của ta, ta cũng không muốn sớm chiều đối mặt với cái đám xấu xí ấy, chỉ tổ làm bẩn mắt ta.

Rốt cuộc tới một ngày, ta đánh đuổi sứ giả Long tộc đến cầu thân, còn vẽ hoa lên mặt công chúa Cửu Vĩ Hồ, khiến Phụ vương ở trên cao đường nổi trận lôi đình.

“Có phải ngươi cho rằng, tất cả mọi người trên đời đều yêu ngươi vô điều kiện không?” Sắc mặt ông đen sì như mực.

“Nếu ngươi không phải là con trai ta, nếu ngươi không có tướng mạo như ông này, thì ngươi cho là còn ai thèm để mắt tới ngươi sao?!” Ông rống to với ta, hoa cỏ trải dài trăm dặm phía sau thoát cái hóa thành tro tàn.

Ta chưa bao giờ thấy Phụ vương tức giận như vậy, tức tới nổi gương mặt tuấn tú cũng méo mó biến dạng.

Sau đó ông vung tay áo lên, ta bị biến thành một quái vật mình đầy vảy vô cùng xấu xí, ông tuyên bố cách chức Thái tử của ta, rồi sai người đuổi ta ra khỏi cung ngay trong đêm.

Chỉ trong một đêm, ta từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Từ đó về sau không còn ai sùng bái ta, say mê ta, ái mộ ta.

Tất cả sự tôn trọng và nịnh nọt trước đây ta từng có, tựa như hoa cỏ sau lưng Phụ vương, biến mất trong nháy mắt.

Khi ngươi có được thứ gì đó, ngươi thường không thấy nó quý giá, cho tới khi mất đi thì ngươi mới hối hận.

Ta trong thân phận một quái vật xấu xí, lưu lạc ở Yêu giới.

Nhưng dù bất cứ giá nào ta cũng không muốn tìm Phụ vương để xin tha thứ, ta có lòng tự trọng của mình — ta muốn chứng minh cho ông ta biết, cho dù ta biến thành hình dạng quỷ quái này thì cũng sẽ tìm được người thích ta.

Ta không ngờ người đó lại là một tiểu tiên nữ lơ ngơ ngốc nghếch.

“Lam ca ca.” Nàng luôn mở to cặp mắt long lanh nước nói với ta rằng:

“Lam ca ca là đẹp nhất.”

Ban đầu ta vẫn hoài nghi nha đầu bèo nước tương phùng này đang lừa ta, nếu không thì đầu bị sốt hồng rồi. Nhưng dù có dùng tới hoa Chân Tâm để thăm dò, nàng vẫn xử sự lạnh lợi như thường, tất cả đã lật đổ suy đoán của ta.

Nàng si mê ta như thế, ỷ lại ta như thế, dáng vẻ hoa si hệt như những thiếu nữ Yêu giới ta gặp trước đây.

Nhìn nàng dẫu môi, phồng đôi má phấn, ta nghĩ hay nàng chính là cô nương sẽ nghe lời ta tuyệt đối, không rời không bỏ ta như lời của Mẫu hậu, là ứng cử viên làm vợ tốt nhất.

Ta nghĩ là ta đã động tâm rồi.

Ta trở lại Cảnh Thái cốc, dập đầu tạ tội với Phụ vương, ta nói cho ông biết ta đã tìm được cô nương mình yêu thương, muốn cưới nàng về quang minh chính đại.

Lần khuất nhục này đã xô ngã tất cả tôn nghiêm và dũng khí của ta.

“Người ra thế này mà cô ta cũng thích à?” Phụ vương rất giật mình.

Ta gật đầu.

Phụ vương nhìn ta thật lâu, sau đó cười phá lên.

“Tiên yêu không thể thông hôn, dù người và cô ta có yêu nhau, cũng không thể nào ở bên nhau đâu.” Ông có chút trào phúng.

“Nhi thần có thể sửa lại pháp điển vì nàng.” Ta không nhượng bộ chút nào: “Chỉ cần nhi thần có thể cưới được nàng, thì bất nhi thần làm gì cũng được!”

“Tiểu tử thôi muốn làm phản!” Phụ vương giận tím mặt lần thứ hai, ngai vàng sau lưng thoát cái hóa thành tro tàn.

Ta bị Phụ vương nhốt vào lò Luyện Yêu để tự hối lỗi, tròn bảy bảy bốn

mười chín ngày.

Thống khổ trong quãng thời gian đó không cần nói nhiều, chỉ bằng một câu là đủ, lò Luyện Yêu là pháp bảo mà Thái Thượng Lão Quân mới chế tạo, ngay cả Tề Thiên Đại Thánh cũng chỉ có thể ở trong đó ba mươi sáu ngày, ta lại cầm cự lâu hơn hẳn mười ba ngày.

“Người có đổi ý không?” Chờ tới khi ta lê tấm thân đầm đìa máu tươi bước ra từ lò Luyện Yêu, Phụ vương hỏi lại ta lần nữa.

“Không.” Ta nghiêng răng nói: “Tuyệt đối không từ bỏ.”

Phụ vương bật cười.

“Tề Lam, rốt cuộc con đã có được chút phong độ của ta năm xưa, không phải chỉ là một lớp da nữa.” Ông nhìn ta, trong mắt có vẻ tán thưởng.

Ngoài dự liệu của ta, Phụ vương bỗng dung khôi phục lại tất cả mọi thứ ta từng có, khuôn mặt đẹp và địa vị trở về một lần nữa, Phụ vương còn tự nguyện thiên vị, cho ta hưởng thụ quyền lực còn lớn hơn trước đây.

Ta leo lên ngai vàng của Yêu vương, dẹp tan lời dèm pha của mọi người, sửa đổi pháp điển, còn vắt óc vạch ra một kế hoạch tuyển phi oanh oanh liệt liệt ở Thiên đình, thậm chí còn sẵn lòng liên thủ với Thiên giới chống Ma, chỉ vì muốn tiểu tiên nữ được xuất giá rở ràng, không chịu thiệt thòi.

Thế mà ta không ngờ, thứ mình đổi lấy lại là một kết cục nực cười.

Tiểu tiên nữ không yêu ta.

Tiểu tiên nữ chỉ yêu cái vỏ ngoài vô cùng xấu xí trước đây của ta.

Điều này có khác gì với Long công chúa hay Hồ Ly công chúa si mê ta trước đây đâu?

Đến khi ta thay đổi dung mạo, họ đều không nhận ra ta, không hề yêu ta, thứ tình yêu này cùng lắm chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, có gì đáng quý trọng chứ?!

Tình yêu mà ta tự cho là sông cạn đá mòn, vững như bàn thạch, nào ngờ phía sau lại có một chân tướng bề bàng đến vậy.

Thế mà Thiên Thanh Thánh quân còn thêm mắm dặm muối, bảo rằng ta thật ra không yêu tiểu tiên nữ, ta chỉ yêu một ảo ảnh vĩnh viễn phủ phục dưới chân mình.

Bọn Thiên giới đạo đức giả! Chúng thì biết gì! Chúng hoàn toàn không biết ta đã hi sinh cho tiểu tiên nữ bao nhiêu! Thiếu chút nữa ta đã mất mạng trong lò Luyện Yêu!

Ta giận tái mặt, hủy bỏ toàn bộ hiệp ước, phẩy tay áo bỏ đi.

Tiểu tiên nữ bị Vương mẫu giam lại, tuy trong lòng ta khó chịu, nhưng vẫn cố kiềm nén lời đi.

Sau đó là Thần Ma đại chiến, ta ngồi ở Yêu giới xem chiến, lòng có cảm giác vui vẻ như được phục thù — đây là báo ứng, báo ứng bọn Thiên giới dối trá.

Nhưng đằng sau sự vui sướng đó, trong tim luôn có một lỗ hổng nhỏ. Tựa như sâu mọt, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn đau đớn âm ỉ, làm người ta không cách nào quên.

Ta nhớ tiểu tiên nữ của ta.

Ta nhớ ánh mắt của nàng, nhớ mái tóc của nàng, nhớ nụ cười của nàng, nhớ bộ hồng y rực rỡ của nàng.

Thật lạ lùng, đáng ra ta phải quên nàng, nàng không xinh đẹp khuynh thành, cũng chẳng ngoan ngoãn nghe lời, không rời không bỏ ta, hoàn toàn không phù hợp với điều kiện hôn nhân mà ta nhận định từ nhỏ.

Tại sao ta lại không thể quên?

“Con tưởng yêu là theo khuôn mẫu sao? Tình cảm là một nơi chốn kỳ diệu nhất, nó mãi mãi không bị bất cứ thứ gì khống chế.”

Phụ vương thấy ta u uất thì bật cười.

Ta đứng trong Cảnh Thái cốc, nhìn cây Mộng Linh trải ngút ngàn đồi núi, suy nghĩ rất lâu.

Chờ tới khi ta xuất quan lần nữa, đại chiến Thần Ma đã có kết quả, Đế quân Ma giới bỗng nhiên lâm trận thoái lui, Thiên Thanh Thánh quân đã bảo vệ Thiên giới một lần nữa.

Tiểu tiên nữ đã biến mất cùng Đế quân Ma giới, bởi vì nàng nợ hẳn một đôi mắt.

Lòng ta bỗng sợ hãi hơn bao giờ hết — Tiểu tiên nữ, tiểu tiên nữ của ta sẽ vĩnh viễn đuổi theo hẳn vì đôi mắt kia sao?

Ta cảm thấy hoảng sợ tột cùng.

Trừ khi người biết người ấy đã ở bên người khác, bằng không người sẽ mãi mãi không biết được, người yêu người ấy bao nhiêu.

Ta bắt đầu viết thư xin lỗi gửi cho tiểu tiên nữ, mỗi bức đều kèm theo nước mắt người cá mà nàng thích nhất. Ta viết liên tục ba mươi bức, nhưng ngay cả một hồi âm cũng chưa từng nhận được.

Ta không nổi giận, chỉ cần một ngày tin nàng thành hôn chưa báo đến, thì ta sẽ viết tiếp một ngày, viết mãi viết mãi, ít nhất ta muốn gặp mặt nàng một lần, để hỏi nàng một câu: “Nàng có hối hận vì trước đây đã thích ta không?”

Nếu nàng nói không, ta sẽ cướp nàng về, nhốt lại bên mình vĩnh viễn.

Thọ mệnh của Yêu và Tiên rất dài, chúng ta còn rất nhiều năm tháng, có thể cùng nhau bồi dưỡng tình cảm.

Ta vẫn đang đợi tiểu tiên nữ hồi âm.

Nửa đời trước của ta, chưa từng có thứ gì mà ta không đạt được.

Nhưng nửa đời sau của ta thì sao?

Ta đã không thể nào chắc chắn nữa rồi.

~ Hết ~

LINK Truyện:

Tiên Nữ Giang Đâu Hồng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tien-nu-giang-dau-hong-3769717.html>

LINK Chương này:

Chương 59: Ngoại truyện 4: Tể Lam <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tien-nu-giang-dau-hong-3769717/chuong-59.html>